

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra Hendes Naade

Citation: Wied, Gustav: "Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967", i Wied, Gustav: *Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967*, Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 222. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied05val-shoot-idm140270074825792/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Første Violin. Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde. Det svage Køn. Den hellige Aand H. C. Andersen. Et Par Handsker. 1967

Med en vidunderlig Bevægelse af Krop og Ben står Frants atter tæt uden for Kupeen. Han holder Hatten paa skraa et Par Tommer ud fra Hovedet; hans Øjne er omme af Beredvillighed, og om hans Kæber ligger et smeltende Vanille-Smil. Han ligefrem glæser af Tjenesteiver:

— Deres Naade ... ?

— De kan godt gaa, Frants!

Frants bukker og trækker sig tilbage. Men først ni Skridt horte fra Vagonen bedækker han sin klævede Læse med Cylinderen.

Hendes Naade har været paa Besøg i Hovedstaden hos sin Onkel Kammerherren og returnerer nu til Godset. — Det er Kammerherrens Vogn og Tjenerskab, der har bragt hende til Banegården. Hans Højvelbærenhed kunde ikke selv ledsage hende begrundet paa en heftig Podagra. Og Kammerherreinden er desværre død.

Afgangssignalerne lyder. Toget sætter sig i Bevægelse. —

Hendes Naade lukker Vinduet og trækker Gardinerne for alle Ruder. Desuden slaar hun ogsaa de to røde Skærme for Lampen i Loftet ... Trinet vugger og gynger hen over Banegårdsterrænets ujævne Spor og Spor-skilfer. — Et Tog larmer forbi. Sporvegnsklokkerne kimer; og Gaddelygterne ses matte bag Kupeens matte Gardiner ...

Man nærmer sig Frederiksberg. —

Det nyter ikke at nægte det; Hendes Naade er en Kende nervøs. Hun flytter sig uroligt paa Sædet; og af og til undslipper der hende et lidet vaandefuld Suk ...

Lokomotivet piber. Bræmserne skurrer hen over Skinnerne. Toget standser.

I samme Nu flytter Hendes Naade sig hen til den Side af Kupeen, der vender ud mod Stationen. Hun stikker en Arm ind bag det nedhængende Gardin og trykker sin behandskede Haand fladt mod Rudeen ...

Vagondøren åbnes hurtig, og Gardinet løftes ...

— Din Billet, Emmy ...

— Her ...

Døren skydes til. — Der høres en kort, dæmpet Ordvekslen. — Døren åbnes paa ny; og en høj, distingveret og elegantklædt Mandsperson stiger hastig ind ... Der pibes til Afgang. Toget bruser videre. —

— Emmy ...!

— Holger ...

— Elskede ...!

— Sødeste ...!

— Du fik vel talt med Konduktøren?

— Jo, Du vidunderligste af alle Kvinder! Vi bliver ganske for os selv!

— Aa, Holger ... Holger ...!

— Sødeste ... Sødeste ...! At Du fandt paa dette!

— Ja ... var det ikke udmærket ...!

— Vidunderligt ...! Vidunderligt ...!

— Holger ...! Min Holger!

— Emmy ... min Dronning ... mit Liv!

HOLGER (friger sig og lukker for en Sikkerheds Skyld begge Kupedørene af).

Kys. Omarmning. Gledende Lær. Sindssvage Forsikringer. — Forglemmelse ...